

Dorstend

In de studio. Roept de regisseur. “Die camera staat verkeerd opgesteld!” En er wordt gefilmd. De actrice spreekt haar tekst. En komt niet in beeld. Zelfs het geluid staat uit. De assistent van de regisseur ziet later vijf minuut lang een mooie blauwe lucht, met zelfs niet twee, maar drie zeemeeuwen in beeld. De assistent weet dat de actrice al thuis is. Hij belt haar op en zij antwoordt niet, want zij is niet thuis. Toch niet. De assistent besluit haar morgen te bellen. Maar het is eerst nog vandaag. De actrice draagt een pauwblauwe jurk en twee glazen wodka. Er staat geen camera. Maar ze is in beeld. Bij de jonge maar niet zo jonge, veelbelovende schrijver. Hij schrijft een scène waarin de heldin twee glazen wodka morst op een schitterende, bijvoorbeeld pauwblauwe jurk. De scène mislukt voortdurend, omdat de glazen altoos leeg zijn. In plaats van de glazen op haar jurk te morsen, morst de actrice de glazen in haar mond. Aansluitend negeert de actrice de aandacht. Die zij krijgt van de veelbelovende schrijver. Hij belooft haar veel, onder andere nog meer scènes met glazen wodka. Zij bloost, maar niet te lang. En die andere film, o nee, theatervoorstelling, heeft haar dorstig gemaakt. Hier staat de camera uit. De assistent peutert aan de filmrol en de veelbelovende, snel ouder wordende schrijver tobt met een lege pen. En een leeg vel papier. En de actrice is ontdaan. Haar glazen zijn leeg.

30-5|30-26|3000-986; 9met20,enkeltvier,14; 30,30-26,30-16